

POVLTAVSKÁ STEZKA – 4.5.2021

Na Smíchovském nádraží se nás sešlo patnáct a pes. Do Třebenic jsme dojeli autobusem č. 390 v 10:30 h a po kratičké informaci o trase a jejích záludnostech jsme se vydali po 247 schodech dolů k Vltavě, k soše svatého Jana – patrona vorařů. Socha stávala na břehu Vltavy v místě nebezpečně proudící řeky, nazvaném „Svatojánské proudy“. Před napuštěním Slapské přehrady byla přemístěna na vyvýšené místo, odkud je krásný pohled na vlastní sochu i mohutnou přehradní hráz. Toho jsme využili pro společnou fotografii.

Potom jsme již pokračovali v cestě po zelené TZ, vinoucí se údolím Vltavy směrem ke Štěchovicím. Popsat romantickou krásu přírody na této devítikilometrové pouti je nesnadný úkol. Především je to fascinující, hluboké skalní údolí, kterým se nahoru a dolů vine turistická pěšina, nabízející „letecké“ pohledy na třpytící se hladinu Vltavy, na mohutné skalní bloky poseté žlutě svítící tařící, na koberce kvetoucího barvínku rozhozené podél cesty a ukrývajících v záplavě sytě zelených listů modrá kvítka, na rašící kapradí a jarní zeleň stromů – opravdu, velice nesnadný úkol. Je potřeba to vidět a procítit. Tu příležitost jsme dnes využili.

Na „návsí osady „Ztracenky“ jsme si chvilku odpočali a na zbytek cesty se z vlastních zásob posílili. V přátelské atmosféře a v pohodovém tempu jsme došli do Štěchovic. Bližší informace o trase vám nabídnou pěkně koncipované panely popisující historii a přírodu této oblasti. Mnohé informace o trase najdete i v textu z minulých vycházek (Vycházky s Honzou rok 2019).

Fyzicky je trasa průměrně náročná, dlouhá devět kilometrů. Všem, kdo se tam vydáte, ať už s přáteli či sami, přeji krásné zážitky.

Na autobus do Prahy jsme čekali asi tři minuty! Paráda! Děkuji za milou společnost a zdravím.

Honza Šiml